

велика задача, да ръководят съдбините на цялото човечество, съотделили част от времето си и за васъ, за създаване на добри и благоприятни условия за развитието ви.

Така постъпват и цветята. Цветенето на цветята не е нищо друго, освен благодарност, признателност, която те отправят към слънцето за оказаните от него услуги. Не е лесно положението на семената, на цветята, докато съзаровени въ пръстта. Обаче, след като поникнатъ, след като се покажатъ на повърхността на земята и започнатъ да растатъ нагоре, да цветятъ и плодъ да вързватъ, те изказватъ благодарността си към слънцето, към влагата, към въздуха, че съимъ съдействували въ тяхното развитие. Като гледа към цветята, слънцето се усмихва и непрекъснато обещава да имъ праша от своята енергия. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие въ човѣка трѣбва да бждатъ като цветоветъ на растенията. Те трѣбва да изразяватъ благодарността на човѣка към Бога, към всички свѣтли и възвишени същества за блага, които имъ съдали. Докато цветето благодари, има възможностъ да цвѣти; престане ли да благодари, неговата работа е свършена. Докато цвѣти, то има възможностъ да се ползува от енергиите на природата.

Същото може да се каже и за човѣка. Докато благодари, човѣкъ мисли. Щомъ престане да благодари, той престава да мисли